

dres, at et Fællesudvalg ikke kan arbejde udenfor Samlingerne, et Fællesudvalgs Virksomhed slutter med Samlingen, og det er jo netop Bestemmelsen med den omhandlede Kommission, at den skulde kunne virke mellem Samlingerne. Det ærede Medlem antede desuden over, at Spørgsmaalet om Opførelsen af en Frilagerbygning i Kjøbenhavn er inddraget under de Spørgsmaal, som den ærede Kommission skulde tage under Overvejelse, idet han henviste til, at dette Spørgsmaal jo vilde komme til Afgjørelse ved Finantslovens 3die Behandling, der jo maa finde Sted om 1 eller 2 Dage. Det er ganske sikkert, at dette Spørgsmaal staa paa Finantsloven og vil finde Afgjørelse ved 3die Behandling, men formentlig vil ogsaa denne Afgjørelse paa Finantsloven — om hvis Udfald jeg efter det stillede Forslag ikke tvivler — efter al Sandsynlighed finde Sted, inden dette Forslag forlader nærværende Thing, og der vilde da være god Grund til at drøfte Frilager-spørgsmaalet. Det maa jo lerindres, at dette Thing bestandig har behandlet Frilagersagen og Frihavnsagen som 2 Sager, der staa i nøie Forbindelse med hinanden; i sidste Samling negtede man netop at afgjøre Frilagersagen, fordi Frihavnsagen ikke var kommen for; man gjorde gjældende, at ved at bevilge Frilageret vilde man udsætte sig for, at Frihavnen blev lagt hen. Jeg skal ikke udtale nogen Formening derom i dette Dieblit. At disse 2 Sager staa i nøie Forbindelse med hinanden, navnlig at Spørgsmaalet om Frilagerets Størrelse og Indretning jo til en vis Grad vil afhænge af, om der kommer en Frihavn eller ikke, og hvorledes Frihavnen bliver og bliver beliggende m. m., er en given Sag. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) har Ret i de Indvendinger, han har fremført mod Forslaget, og jeg skal tillade mig at anbefale det til Thingets Vedtagelse.

C. Sage: Naar man har forelagt dette Forslag, maa der naturligtvis være een bestemt Forudsætning, fra hvilken man gaar ud. Man er gaaet ud fra, at i Overensstemmelse med den herfænde Statskil Løber Rigsdagen ud sammen med Finantsloven. Der er ikke fra nogen Side udtalt nogen Formodning om, at denne Skil skulde være ophørt. Hvis den høitærede Indenrigsminister kan erklære her, at dette ikke vil blive Tilfældet i Nar, antager jeg, at et væsentligt Motiv til at indbringe dette Forslag vil være bortfaldet. Ikke at jeg derfor tror, at den Tanke, der ligger til Grund

for nærværende Forslag, vilde være ubetimelig, eller at de Resultater, man har ventet at kunne naa ved en særlig i dette Diemed nedsat Kommission, derfor vilde være i og for sig overflødige. Men jeg tror, at i saa Fald vilde vi, i ethvert Tilfælde i den nærmeste Tid, vi endnu maatte sidde sammen, kunne indstrænke os til at søge ad sædvanlig Wei at naa et Resultat. Foreløbigt altsaa vilde der i saa Fald ikke være nogen Anledning til at gaa denne ekstraordinære Wei. Men naar dette ikke er Tilfældet, naar vi ikke modtage eller kunne vente at modtage en saadan Erklæring, og naar vi overhovedet maa gaa ud fra, at Forholdene i politisk Henseende ere i Nar ganske saaledes, som de have været i de sidste 5 Nar, saa maa der, naar der foreligger en saa stor og vigtig Sag, en Sag, der har vakt stor Opmærksomhed og store Forventninger, ikke mindst i Hovedstaden, saa maa der fremstille sig det Spørgsmaal for os: Hvad kunne vi gjøre for at bevirke, at denne Sag ikke skal gaa i Staa, naar vi om en 4—5 Dage jages hjem? Det er ud fra dette Synspunkt, at dette Forslag selvfølgelig maa betragtes. Det er givet, og det har viist sig til fulde i den Forhandling, der nys har fundet Sted her, at der ikke kan blive Tid og Leilighed til, at vi her i Thinget endog blot i de største Træl kunde faae fremsat, hvad vi mene om Frihavnsagen. Denne Sag er af et saadant Omfang og en saadan Betydning, den reiser saa mange store og indviklede Spørgsmaal, at det sandelig ikke er en Ting, vi kunne forsvare at løbe til uden nøie at vide, hvad det er, vi paatage os at gjøre. Naar vi se, hvilke omfattende Debatter denne Sag har været Gjenstand for i det andet Thing, hvilket jo dog ikke pleier at blive bestyldt for at spille overflødige Ord, naar vi vide, hvilken Mængde Tvivl der er reist, hvorledes der ikke er et eneste af de store Spørgsmaal, Sagen berører, som ikke har været Gjenstand for den største Meningsforskjel, saa er det visseelig for dristigt at tro, at Folkethinget her — jeg vil ikke tale om i Løbet af 3—4 Dage — skulde kunne gjøre noget Væsentligt ved Loven, thi det er der jo Ingen, der forudsætter — men at antage, at vi, naar vi komme sammen igjen næste Nar, ved at sidde en sædvanlig Tid i Udvalget og se lidt paa Sagen skulle kunne blive i Stand til at springe paa den og uden videre vedtage den. Vi ville om 6 Maaneder — hvis vi da ellers komme ind her igjen om 6 Maaneder — være stillede aldeles ligesom nu. Vi ville være stillede overfor en stor Mængde af de allervanskeligste Tvivlsspørgsmaal, som